

[Nørgaard.]

altid været over for denne Opfattelse, og det vil den sikkert blive ved at være indtil Dagens Ende. Det er det, man raaber fra den Side, som er Modstandere af denne aandelige Udvikling: bort med denne (Verdens Frelser) og giv os Barrabas fri! Saa mener man, at man igennem Udviklingen kan forbedre Samfundet og højne dets Kultur. Men jeg tør paastaa, at det vil være en forkert Udvikling. Man spørger forundret: hvordan kan Krig og Krigstanker opstaa? Man ser ikke, at det er netop en naturlig Udvikling af den aandsforladte, gudløse, materialistiske Udvikling, som Verden og som vi ogsaa her i Danmark er inde i for Tiden.

Ole Bjørn Kraft: Jeg vil gerne fremsætte nogle Bemærkninger i Anledning af de Svar, som jeg har modtaget paa en Række af de Spørgsmaal, jeg havde stillet forskellige Ministre.

Jeg havde spurgt den højtærede Minister for offentlige Arbejder, hvorledes han stillede sig til Spørgsmaalet om dansk Flyvningens videre Udvikling, og havde bedt Ministeren, om han over for Tinget vilde redegøre for det Program, han maatte have paa dette Omraade. Det fremgik af de Udtalelser, som Ministeren fremsatte, at han ikke havde noget Program. Han erklærede aabent, at med Hensyn til dansk Flyvnings Udvikling havde den nuværende Minister for offentlige Arbejder ikke noget Program, og hvor der intet er, har, som bekendt, Kejseren tabt sin Ret. Jeg har taget fejl af Automaten, min 25-Øre kom ud igen, der var ikke noget i Kassen. Dog synes der at være et lille Haab for Fremtiden, idet den højtærede Minister udtalte, at han vilde vie Udviklingen paa dette Omraade sin Opmærksomhed — og det er maaske ogsaa det mindste, man kan forlange, at Ministeren gør — og saa søge at udnytte Mulighederne, efterhaanden som de viste sig.

Jeg tror nu ikke, det vil lykkes den højtærede Minister at naa ret langt med Hensyn til en virkelig Udnyttelse af Mulighederne, hvis man ikke gør sig klart, hvilke Maal man kan sætte sig for dansk Flyvning, og i hvor høj Grad man ønsker at sætte Statens finansielle Kræfter ind derpaa.

Der var dog et Omraade, hvor Ministeren mente, vi skulde fortsætte det paa-begyndte Arbejde, og det var Befæstelsen og Udvidelsen af Luftruterne paa Udlandet. De indenlandske Ruter havde ikke Ministerens Interesse, han mente ikke, der var Grund til at ofre noget videre derpaa. Jeg

maa sige, at det er i og for sig ikke en tilstrækkelig Grund for Ministeren til at afvise og sige, at de Forslag, jeg nævnte, er uden Interesse. Det er Spørgsmaal, som ogsaa har været drøftet andre Steder, og som drejer sig om en Rute paa tværs af Landet og en Rute paa langs af Jylland. Thi begge disse Ruter kunde ved Siden af at løse efter min Opfattelse vigtige indenrigske Opgaver ogsaa faa den allerstørste Betydning for vor Udlandsforbindelse. Ruten paa tværs af Landet kunde med Tilknytning til Længderuten faa indenrigsk Betydning, men samtidig blive Forbindelse Vest paa, hvad enten man vilde føre den over Esbjerg eller over Tønder; og Ruten paa langs af Jylland vilde knytte en Forbindelse til det norske Luftrutenet og ogsaa Syd paa til Tyskland, samtidig med at man løste nogle Opgaver, som havde stor Interesse for Jylland.

Jeg vil gerne fra denne Talerstol sige til Ministeren, at det kan ikke nytte, vi bliver ved her i den danske Rigsdag at tro, at Forbindelsen med Udlandet kun er en Sag, der har Interesse for Hovedstaden, og tro, at Spørgsmaalet om vor Udlandsforbindelse er løst, fordi man har skaffet en god Forbindelse til vor Hovedstad. Der er ogsaa andre Byer i Danmark end København. Det er virkelig nødvendigt, at vi har en Følelse af, at denne Rigsdag ogsaa har Forpligtelse over for andre Dele af Landet med Hensyn til Flyvevæsenets Udvikling.

Under alle Omstændigheder kan man forlange, at man, naar man fra Regeringens Side stiller sig ganske uforstaaende paa dette Omraade, ikke lader det private Initiativ og den private Foretagelse lide derunder. Hvis man ikke selv vil foretage sig noget, maa man give fri Bane for, at der ved privat Initiativ kan finde en Udvikling Sted. Det gør man ikke, som Forholdet er nu. Man vanskeliggør Udviklingen paa hele dette Omraade. Jeg tror, det er en stor Fejl at gøre det, og jeg haaber derfor, at den højtærede Minister, naar han har siddet noget længere i Embedet og haft Tid til at orientere sig, hvad man naturligvis ikke kan forlange, at han skulde have gjort allerede nu, faar Tid til at tage denne Sag op til fornyet Overvejelse og fremsætte Forslag af mere positiv Karakter end dem, han hidtil har fremsat.

Det er i Virkeligheden et meget stort Spørgsmaal, det her drejer sig om. Det gælder ogsaa mere end selve Trafikken. Det gælder om at gøre den næste Generation, hvad Englænderne kalder „air-minded“,